

DEN SYVENDE FAR I HUSET

DET PEB OPPE I HORNET
SOM EN LIDEN TALGTTT

Der var engang en mand som var ude at færdes. Saa kom han langt omlænge til en stor og vakker gaard; det var en herregaard saa gild at den gjerne kunde have været et lidet slot. „Her skal det

bli godt at faa hvile ud,“ sa han ved sig selv, da han kom indenfor grinden. Tæt ved stod en gammel mand med graat haar og skjæg og hugg ved. „God kveld, far,“ sa færdesmanden; „kan jeg faa laant hus i nat?“

„Jeg er ikke far i huset,“ sa gamlingen; „gaa ind i kjøkkenet og snak til far min!“

Færdesmanden gik ind i kjøkkenet; der traf han en mand som var endnu ældre, og han laa paa knæ foran peisen og blaaste paa varmen.

„God kveld, far, faar jeg laant hus i nat?“ sa færdesmanden.

„Jeg er ikke far i huset,“ sa den gamle; „men gaa ind og snak til far min; han sidder ved bordet i stuen.“

Saa gik færdesmanden ind i stuen og snakked til den som sad ved bordet; han var endda meget ældre end begge de andre to, og han sad og hakked tænder, risted og skalv, og læste i en stor bog, næsten som et lidet barn.

„God kveld, far, vil du laane mig hus i nat?“ sa manden.

„Jeg er ikke far i huset; men snak til far min, han som sidder i bænken,“ sa manden som sad ved bordet og hakked tænder og risted og skalv.

Saa gik færdesmanden til ham som sad i bænken, og han holdt paa og skulde faa sig en pibe tobak; men han var saa sammenkrøben og risted saaledes paa hænderne, at han næsten ikke kunde holde paa piben.

„God kveld, far,“ sa færdesmanden igjen. „Kan jeg faa laant hus i nat?“

„Jeg er ikke far i huset,“ svarte den gamle sammenkrøbne kallen; „men snak til far min, som ligger i sengen.“

Færdesmanden gikk til sengen, og der laa en gammel, gammel kall, som det ikke var noget andet levende at se paa end et par store øine.

„God kveld, far, kan jeg faa laant hus i nat?“ sa færdesmanden.

„Jeg er ikke far i huset; men snak til far min, som ligger i vuggen,“ sa kallen med de store øinene.

Ja, færdesmanden gikk til vuggen; der laa en ældgammel kall, saa sammenkrøben at han ikke var større end et spædbarn, og han kunde ikke skjønne at der var liv, paa andet end at det laat i halsen paa ham imellem.

„God kveld, far, kan jeg faa laant hus i nat?“ sa manden.

Det varte længe før han fikk svar, og endda lenger før kallen blev færdig med det; han sa, han som de andre, at han var ikke far i huset; men „snak til far min, han henger i hornet paa væggen.“

Færdesmanden glante op over veggene, og tilslutt fikk han øie paa hornet ogsaa; men da han saa efter ham som hang i det, var han ikke anderledes at se end et fal, som havde lignelse af et menneskeansigt.

Da blev han saa fælen at han skreg høit: „God kveld, far! Vil I laane mig hus i nat?“

Det peb oppe i hornet som en liden talgtit, og det var ikke mer end saa han kunde skjønne at det skulde være det samme som: „Ja, barnet mit!“

Og nu kom der ind et bord som var dækket med de kosteligste retter og med øl og med brændevin, og da han hadde spist og drukket, kom der ind en god seng med renkalvsfelder, og færdesmanden var nok saa glad, fordi han langt om længe hadde truffet den rette far i huset.

STUDIE FRA BJØLSTAD